

Setmanari humorístich, popular y catalá de bona mena,
DESLLIGAT DE TOT PARTIT POLITICH.

SORTIRA CADA DIVENDRES

Se trobará en tots los kioscos de la Rambla y demás llochs de venda de periòdichs.
Encàrrechs y correspondencia: plassa de la Catedral, núm. 2 bis, baixos.
Número solt, 5 céntims.---Suscripció per un any, 3 pessetas.

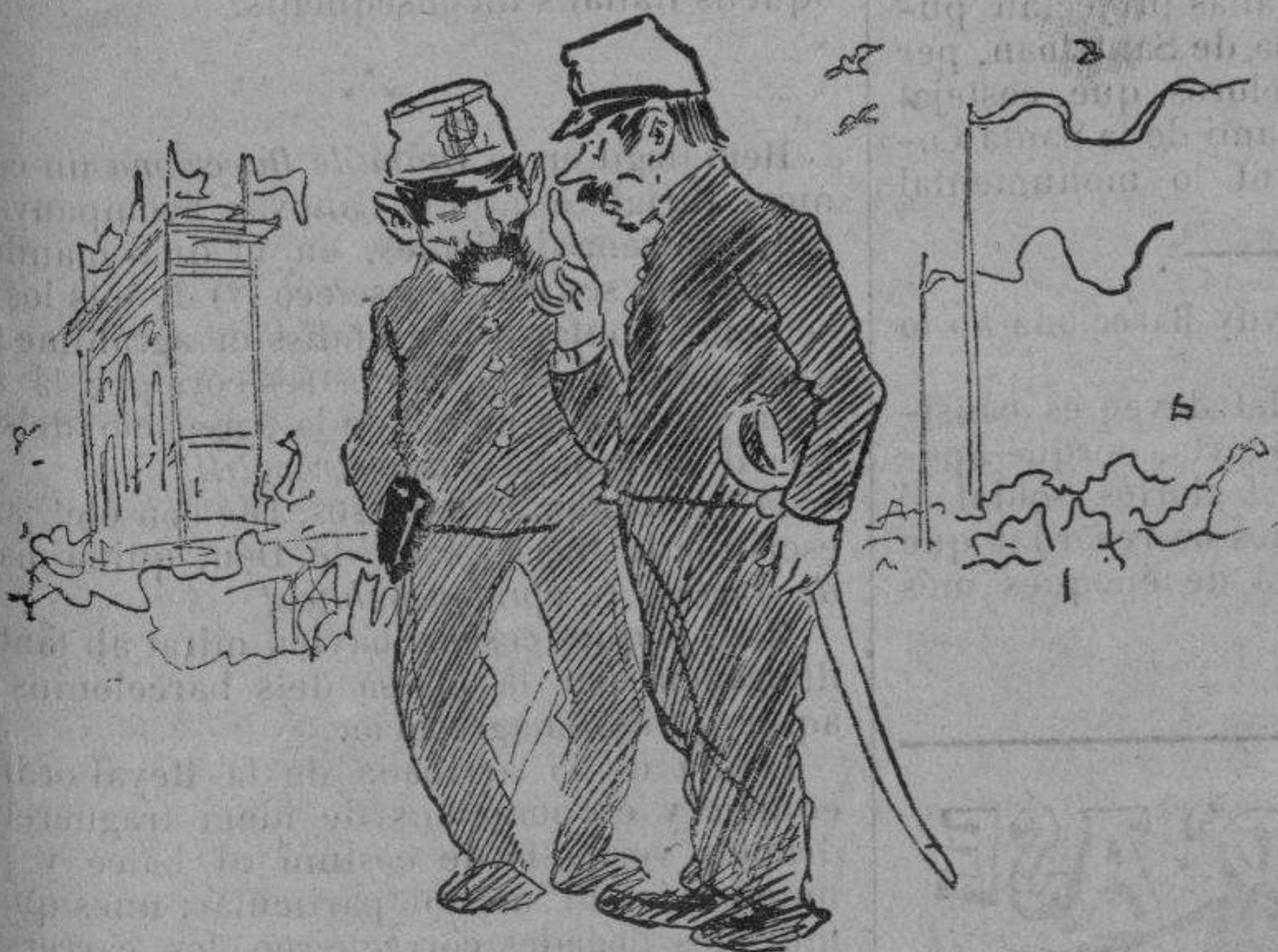
SUMARI: Text: De tot arreu.—Moscas d' ase —Fides, Amor, Pàtria, (poesia) per *Marqués dels Encenalls*.—Eleccions, per *Manxiula*.—Al Cel, (poesia) per *Antón de les Vellerusques*.—Cartes de fora, per *Barret de Rialles*.—Per telégrafo y teléfono, per *Un que no 'l convidaren*.—A una Mostassa, (poesia) per *Pilaquenomveus*.—A la vora del foch.—Trenca-closcas.—Correspondencia.

—Aquestes eleccions te farán tornar beneyt y pobre,
¡Sembla mentida que fins l' ofici abandonis!
—Dexam fer, Pepa, les dones no hi veyéu més enllá
del nas. Si surto regidor fins portarás gorro.

—Sr. Doctor, ¿vol dir que li surt á compte dexar los
malalts y anar á casa la ciutat?
—Jo ja se 'l que 'm faig y sé de contar millor que tu.

—Chicu, parece que als que remenan les cireres no
les agrada gayre que obsequien á Polavieja.
—Axó es muy natural, no veus que exe señor es un
hombre de bien!

—Si t' haguessin dat lo que demanaves, ab tu potser
vindria lo noy de casa.

DE TOT ARREU

Ab gran solemnitat tingué lloch lo diumenge passat la festa del Patrocini de St. Joseph en lo local de la societat del Patronat del Obrer.

Presidien lo Senyor Bisbe de Barcelona, lo Capità general, lo Governador y l' Alcalde ab los individus de la Junta.

Se llegí la memoria dels treballs efectuats y dels resultats tan útils que 'l Patronat ha reportat, molt particularment ab la fundació d' una cooperativa per la qual senten grans aspiracions els obrers.

L' acte fou magnífich, vessant entusiasme sobre tot quan nostre venerable Prelat posá en coneixement dels socis que fundava dos premis de vint duros pels que 's casessin enguany.

També sigueren molt aplaudits lo senyor Comte de Caspe y 'l digne Alcalde de Barcelona que prometé la seva protecció á la Cooperativa naxenta.

Una altra funció se celebrá també 'l mateix diumenge, altament consoladora: la de la primera Comunió dels noys que van á les Escoles sostingudes per l' Associació de Católichs y dirigides pels PP. de la Sagrada Família.

Volgué ésser celebrant lo M. Il·ltre. Sr. Degá de nostra Catedral Dr. D. Jaume Dachs, féntloshi una commovedora plática lo celós Sr. Rector de las Gerónimas Dr. Martí Carreny.

Terminada la funció, aquells noyets foren obsequiats ab un refresch, rebent tots ells un recort de mans del Sr. Degá.

Lo mateix día se desenrotllava en la presó de Barcelona una escena com poques ne passen en aquell establiment.

Lo Patronat dels noys presos que mira ab tant zel y carinyo tot lo que pot ésser objecte de millora per aquells cors, tenia projectat celebrar un certámen de Doctrina cristiana, com á preparació del compliment pasqual dels pobres reclusos.

A pesar dels duptes que alguns abrigaven per constituhir tal acte un espectacle que no s' havia vist encara allí, lo cert es que 's celebrá ab gran profit, puix la major part contestaren ab peu de la lletra les definicions del Catecisme sobre les que 'ls interrogavan lo incansable Sr. Rector de Sant Pau, y Vocal de la Junta de Presons lo Reverent Dr. D. Ramon M.ª de Margarola; durant cinch quarts d' hora no foren poch els noys que ampliaren les definicions ab explicacions que proven lo cuidado ab que se 'ls ha instruhit y la bona voluntat que per la seva part hi han posat, essent de advertir que, la major part, abans d' entrar en la presó no sabien un mot de catecisme, com ocorregué ab un dels que obtingué un dels primers premis.

Tots foren recompensats y 'l que major mérit contragué, ho fou ab un vestit enter, regalo de nostre prelat, y lo que val més encara, tots els que han demostrat més docilitat y aplicació en aprendre la Doctrina, al sortir de la presó quedarán baix l' amparo del Patronat, del que rebrán un altre premi.

¡Deu vulgui que la setmana que baix tals auspícis s' inaugura porti als ánims la tranquil·litat turbada per les escenes terrorífiques que aquí y á París simultáneament contemplarem!

Aquí, ab lo fusellament á Montjuich de cinch reos senyalats com autors del execrable crim anarquista del carrer dels Cambis nous. Dos de aquests desgraciats moriren reconciliats ab Deu; los altres tres com á criminals impenitents.

La catástrofe de París es d' aquelles que arranquen llágrimes á tot cor sencer y que ofereix un gran camp á l' especulació dels psicolechs. En vint minuts escassos, la flor y nata de la aristocràcia parisién, tan elegant, y per lo regular tant superficial, passava sens transició de la fruició d' un dels espectacles á que tan aficionada es, y més encare, en una ocasió en que la caritat l' impulsava, á una tortura indecible, horrorosa, com ho demostren la contracció dels

braços y cames dels cadavres amontonats en lo «Bazar de la Caritat» que no foren reduhits á cendra.

A París, á Madrid y altres Capitals s' han celebrat exequies solemnes per les ánimes dels difunts.

Encomanemlos també á Deu.

La revista científica «Cosmos» que 's publica á París dona compte d' un nou gasógeno de acetileno degut al caputxí Fr. Juliá de Mamers que ha batejat la seva obra ab lo nom de «Caputxi.»

No es aquesta, afegeix el «Cosmos», la primera invenció de Fr. Juliá: lo seu nom es ben conegut en lo mon apícol per la creació d' un nou sistema anomenat federativa, igualment que per la seva colmena la *Caputxina d' Anjou*.

¡Res, un altre *oscurantista* d' aquella classe de *retrogrados* que la *Campanota* de desgracia y altres colegues s' escarracen en denigrar!

L' Ajuntament de Vilafranca ha colocat en la fatxada de la casa ahon nasqué lo difunt Bisbe de Teruel, una lápida dedicada á perpetuar la memoria d' un fill tant preclar.

Les eleccions municipals s' han celebrat en casi tota Espanya ab la indiferencia de costúm.

Les últimes eleccions del Ateneu guanyades per los Catalanistes, contra la conxorxa que feren los polítichs de tots colors y alguns socis mal aconcellats, ha demostrat lo molt que avença lo regionalisme en nostra terra.

Si axó no fós prou, bastaria també per refermar la certesa que tenim en lo triomf de tan salvador principi, lo que tots los polítichs se 'n ocupan en sos discursos y hasta alguns per ferse populars y altres de bona fé lo posan en sos programats polítichs. Y no solsament á Espanya sino á tot arreu.

A Italia la secta masónica aprofitantse de la codicia y bayonetes dels Saboyes, y enganyant al poble predicantli las escelencias de la Unitat, lográ despossehir al Sant Pare dels seus estats. Al principi enlluernats al veurers potencia de 1.ª classe y tants barcos y soldats, hasta hi habian católichs que, sense per axó aprovar lo sacri-lech robo, creyen que lo que havia sigut contra justicia un gran mal per la Iglesia universal, seria al menos, la unitat italiana, un gran medi pera la felicitat dels pobles que la componen.

Com tot lo artificial y postis, també han passat de moda allí totes aquelles predicades grandeses y ara 'n tocan les conseqüencies: pobres y endogalats fins á la nou del coll, cada dia ab nous tributs y anyoren lo govern paternal dels seus diferents reys, mes modestos, pero també mes atents á la felicitat dels seus pobles, que 's la seva propia vanitat y ambició.

Les Associacions de Teresianas projectan pujar á Montserrat per la diada de Sant Joan, per inaugurar lo 1.er Misteri Dolorós, que, costejat per elles, se colgará en lo Camí de la Santa Cova ahont s' está construhint lo monumental Rosari.

Un hoste ilustre compta avuy Barcelona ab lo cristiá general Polavieja.

Avuy que 'l compliment del dever es considerat com una cosa extraordinaria, perque apenes queda qui 'l complexi, 'l gloriós soldat d' Africa, de Cuba y Filipines nos ha recordat que viu encara lo capità espanyol de épocas més felices per nostres armes.

Siga benvingut.

La setmana passada en Roca y Roca no tocava en cel ni en terra. Portaba entre mans un tingladoll...

Nada menos que 's proposava salvar la patria es á dir, desbancar als elements catalanistes de la Junta del Ateneu.

Axó sí, no treballava sol; perque 'ls elements conservadors, l' ordre constituhit també formavan aquesta *santa aliansa*, y també tots los demés que reben ordres de la *coronada villa*.

Lo que 's deyan desde Madrid. *Son cuatro locos que se han apoderado de una corporación de lustre; pues á derribarles.* Y en aquest sentit circularen ordres y 's dongué la batalla... y foren completament derrotats los anticatalanistes.

Pero, á lo que anavan ¿Cóm s' entén qu' en Roca que viu d' escriurer en catalá, vagi contra 'ls catalanistes?

En Roca escriu en catalá com escriuria en gringo, axó sí que no li ve d' aquí.

Además de que no es estrany que ara combati á Catalunya al Ateneu, qui la combat dos cops per setmana en los periódichs que dirigeix; perque atacar lo mes sant y digne, fer burla de les mes respectables tradicions, propagar idees y coses com les que no hi ha necessitat d' anomenar, es fer perdre lo que te de típic y noble Catalunya; y aquesta tasca fa molts anys que la compleix ab una perseverancia que... Deu s' en vulga apiadar.

Tant d' una manera com de l' altre, ja veuen los catalans qué poden esperar del Director de la *Camama* y la *Esquella*.

***

Lo Governador ha desestimat lo recurs entaulat pel nostre Ajuntament amortisant la plassa d' Arxiver.

Ab tal mutiu lo *Diari de Barcelona* apela á la dignitat y enteresa de la Corporació municipal perque no deixi imposarse en assumpto de tanta trascendencia per nostra historia.

Nosaltres que conexém totes les intrigues que s' han mogut per conquistar d' un modo ú altre aquesta plassa, axequém també nostra modesta veu perque sisquera en aquesta ocasió no vingui un qualsevol á malbaratar los tresors de nostre Arxiu profanant la arca preuhada de nostres tradicions, ja que es desgraciadament l' únich patrimoni que 'ns queda.

***

Cada any els italianíssims celebren y sobretot beuhen á la salut de Agesilao Milano, l' assessi del Rey de las dos Sicilias, Fernando II, y de Carra, l' assessi de Carles III de Parma, axecats pels italians unitaris del nivell de criminals vulgars al rango de patriotes y de héroes.

Tot lo contrari succeheix ab els dos criminals que han atentat contra la vida de Humbert: no hi ha espressió prou denigrant per ells ni frasses prou vehemets per traduhir la repulsió que lo seu acte inspira.

Per aquells l' aureola de la gloria, per aquests l' execració.

¿Podrian esplicarnos la diferencia algun dels amichs que comptan desgraciadament aquí aquells italians inconseqüents?

***

Hem llegit en lo *Diari de Barcelona* un comunicat dirigit á n' En Cánovas acompanyat de mitja dotzena de firmes, en lo qual manifesten á dit Exm. senyor, fentse eco (?) de tots los barcelonins, ¡bufa! ¡¡¡lo grandíssim agraument de que están rublerts los nostres cors per la altíssima y exalsada mercé de la agregació dels pobles de la rodalia á la *metrópoli!!!*

Ja 'ns torném andalussos. Ole con ole! ¡així s' escriu la historia! Mare de Déu, quina manera de *il·lustrar la opinió pública!*

May, poques coses s' havien mirat ab tanta indiferencia per la massa dels barcelonins com aquesta ditxosa agregació.

Lo día de la arribada de la Reyal ordre los edificis y corporacions de idem tragueren los drapets vermells de costúm al balcó y prou; ningú més, ni un sol particular; unes quantes murgues llogades corregeren los carrers fent xim xim y 'l públich, com si res.

Com pot interessar al públich una cosa que s' ha fet ab la mira pura y excludivament d' engraxar al llop-Estat: perque si 'ls ajuntaments dels pobles vehins no eren com havien de ser, no 'n tenien la culpa els pobles, sino la porca é infame política que tot ho ha corromput y ha fet

dels Ajuntaments, no corporacions dignes, sinó esclaves dels cacichs polítics; y á Barcelona passa lo mateix sinó pitjor.

* *

L'altre dia 's presentá un investigador del timbre á una societat de Barcelona que te encara la bona fé de no estafar al govern: va resultar ésser un cessant, per lo tant, fora de servey y que no te dret á cap anguila. Avisém, donchs, á les persones que tenen la costum d'untar á n' aquests aucellots que vigilin á n' aquest payo. Mes, sabém que ara no hi ha necessitat d'untar-los perque no poden fer espedients repugnants com avans, sinó únicament obligar á reintegrar al Estat del valor de tots los sellos que s' hagin dexat de posar; menos mal.

* *

Alguns propietaris volen allargar lo passeig de Sant Joan fins á dalt de la Montanya pelada. Per l'amor de Déu, encara no 'n tenim prou en aquest lleig, fastigós y desgraciat plan d'enxanxe de carrers llarchs, drets, iguals, sense direcció rahanada?

Ja vos dich jo que si no 's modifica en los pobles vehins, no hi haurá ciutat al món, després de Turin, més fastigosa que la nostra; tot igual, tot dret; ja devia quedar ben descansat lo senyor Cerdá, que Déu l' hagi perdonat, després d' haver inventat aquest tablero de Dames.

* *

Madrid, Valencia y Barcelona varen ésser carregades ab un augment fabulós en l'injust impost de consums que paga 'l pobre.

Madrid y Valencia conseguiren gran rebaxa, sobre tot, Madrid que total pagarà un milló més de pecetes; en cambi, Barcelona pagarà nou milions més á l' any y nostre Ajuntament tingué mansuetut de dexarse xampá ab l' asqué de la agregació.

Sembla mentida que encara tinguéu la barra de parlarne! La cara vos hauria de cáurer de vergonya, al considerá lo dogal que heu dexat posar á Barcelona.

* *

La agregació no sabém á qui beneficiará; sosem que á varios particulars, pro lo que es al obrer, al que viu ja justet, que ab prou feynes s'alimenta, á n' aquesta gran massa, carn de quinto, á n' aquests los perjudicará molt y molt.

Les grans ciutats invenció moderna, son causa de miseria y de corrupció.

Tot acaparament destrueix l' amo petit, engroxint lo piló socialista; no hi ha remey, es així.

Lo qui s' afarta be y dorm tou no barrina, lo pobret que les grans ciutats apilona en cases inundades, pert l' amor á la familia, á Déu y á tot, perque 'l trèhuen de per tot menos de les brigades municipals si es recomenat d' En Planas.

* *

A Andalusia 's moren de fam (els pobres) Los propietaris grossos s' estan á Madrid y d' una diversió á l' altre van matant la estona; entre tant, allí tenen llurs administradors, una mena de negrers representants com si diguessem del poder central: y aquests administradors fan bellugar grans masses de jornalers quan los necessiten.

La propietat per comptes de ser administrada com á Catalunya, per masovers que tenen casa y terres ab complerta autonomia siguent com uns amos, tant que á les Balears los dihen amos, ho es á tall d' Estat: molts treballadors, un amo y un gos de presa que fa d' administrador.

L' amo 'no sab res ni vol saber res, no s' enmoïna gens ni mica en fer avensar l' agricultura ni millorar la manera d' ésser dels jornalers.

Are hi enviarán potser *algunos miles de reales*, se tapanán algunes boques, la *benemérita* convencerá á n' els mes rapatanis y tot seguirá com avans, á tall de moro.

Y aquesta gent nos tenen antipatia á naltres perque no volém ser com ells; volen imposarnos ses costums, lleys y llengua, perque un cop ben enflamencats entretinguém també la fam com ells ab unes quantes *corrides de toros!*

FIDES, AMOR, PATRIA.

(Sia aquest lo nostre lema).

¡Catalans!... Ha arribat la hora d' axecá 'l penó de Déu y ab lo crit de ¡Vía foral de nostre sol desterrém á tota la gent traydora, á la nostra patria y fé.

No pot capir baix la sombra del gegantí Montserrat qui no manegi la escombra contra 'l pilló descarat, nostra veu aterradora que ressoni per arreu: ¡Catalans!... ha arribat la hora d' axecá 'l penó de Déu.

Desterrém la gent d' esquadres, de triánguls y tres punts, no volguém que ni en les quadres puguen viurer allí junts y cruspí en les menjadores ab los caballs, palla y fench: ¡Catalans!... ha arribat la hora d' axecá 'l penó de Déu.

Qui no sigui pas católich, de la patria n' es traydó; lo seu fi n' es diabólich, es nascut d' un fracmasó; no escoltém exa cotorra qu' es exida del infern: ¡Catalans!... Donchs ¡via foral! l' enemich de nostra fé.

Fora *Esquelles* y *Camames*, *Diluvis* y *paperots*, que sols d' hàbits de germanes, de frares y sacerdots fan retalls ab la estisora per tapá 'ls espárrechs seus: ¡Catalans!... ha arribat la hora d' axecá 'l penó de Déu.

Prou ni ha... d' embusteries, prou ni há de disbarats, lliberals, masoneria, vostre triomf s' ha d' acabar; d' arrabassá les tenebres ha arribat ja lo moment: ¡Catalans! donchs, via fora l' enemich de nostra fé.

MARQUÉS DELS ENCENALLS.

ELECCIONS

Per si no ho sabien, l' últim diumenge fou lo jorn destinat á salvar la pátria, per medi d' unes eleccions de regidors.

Y dich, per si no ho sabien, puig hi hagué qui no se 'n enterá.

Y aquest, fou lo *cos electoral* ó sian vostés, jo y 'l de mes enllá, que tots plegats constituim un *cos* que no va... á votar, puix tots sabém que axó de 'ls vots y de 'ls *sufragis*, son vuyts y nous y cartes que no lliguen, propis no mes per *sufregir* al pobre.

Ab tot, si molts no 'ns enterarem de que diumenge les urnes electorals feyen la bullida, no faltá en cambi, qui ho sabia y fins y tot no faltá qui... ¡pásminsel... aná á votar.

En Magí ne fou un. Pel servey de vostés en Magí es un veler conegut, que com á home de be pot anar á tot arreu. No mes té la flaqueza de creurer ab la política, y de figurarse que treu á la nació d' apuros, ab lo sacratíssim acte d' emetre son vot.

Ja feya alguns dies que l' home rumiava á qui 'l donaria. Llegí diaris y sospesá candidatures. Va fixarse molt en les condicions y la historia privada de cada un de 'ls candidats. Com que no n' hi havia cap de bona, va triar la menys dolenta.

Ab axó, l' home 's llevá dematinet y després de posarse la roba de les festes y de treurers la clenxa esmeradament, ab gran estupefacció de la seva costella, no acostumada á tals *senyorios*, mes que dues voltes al any (per Dijous Sant y Còrpus,) se dirigí escales avall y després d' ohir missa, xano-xano s' encaminá al colegi electoral del seu districte.

Un colp arribat allí, ficá má á la butxaca del gech, y ab la solemnitat propia de les circums-tancies, entregá la papeleta al president de la *Mesa*, mentres aquest li preguntava son nom.

—Magí Xiribech, pera servirlo, contestá l' elector.

Un dels interventors, s' axecá irat de la cadira y ab veu de tró, digué:

—Axó es una impostura. En Magí Xiribech ja ha votat.

Els altres interventors, repassaren la llista de 'ls votants y en efecte... ¡en Magí Xiribech ja havia donat son vot!

Nostre héroe jurá y perjura que la impostura no era seva, sino del altre; lo president cridá aussili; 'ls interventors prengueren part en la qüestió defensant los uns al Magí verdader y 'ls altres al apócrif; resultant que 's perderen algunes bofetades en lo rostre del elector de bona fé, amén de cinch duros de multa per impostor, y de passar vuit hores al quartellillo per *desacato* á l' autoritat del president.

Quan lo pobre Magí torná á casa, á las deu del vespre, la Llucia, la seva costella, que ja havia resat uns quants pare-nostres per ell, tingué una gran alegría... pero al mateix temps se li trencá 'l cor, al veure lo moix, que arribava 'l seu marit.

—¿Y donchs, qué tens, ánima de canti? li digué al tenirlo á tret. ¿Qué t' ha passat?... ¿D' ahon vens tan espellifat y tant a deshora?

—¡Vinch d' exercir lo dret electoral!

—Y ab quin dret me dexes á mí tot lo día sola y desamparada?

—Ja t' ho he dit... ab l' electoral.

—T' ha anat be al menys?

—Divinament... Me he lluhit á fé de mon... Sense dinar, ab les galtes inflades y cinch duros fora de la bossa.

—Fort!... perque hi tornes á creure ab exes falornies.

Y 'l bon Magí se 'n aná al llit, ab la rábia al cos, entre les recriminacions de la Llúcia y decidit á no anar may mes á votar, valdament la patria s' enfonze.

Altres electors no s' ho prenen ab tan pit. Un ne conech, que quan entra dins lo colegi electoral, pregunta á la *mesa*:

—Den los guard... ¿Qu' es aquí que fan *co-media*?

—Aquí 's vota, respón lo President.

—Digali *atxa*... Lo cas es que jo venia á dirlos qu' estich per l' apotecari Xeringuilla... M' apar qu' es home que remenant los fondos del Comú nos farà felissos... y apar d' axó te molta ma ab 'ls axerops...

—Donchs apa, donéu la papeleta. Lo vostre nom?

—Nofre Tirapeu, per servirlo. Donchs altra-ment, si veuhen al Sr. Xeringuilla ja li poden dir que só votat per ell... Que se 'n recordi quan siga al *olla*... Poca coseta... Que 'm rebaxi deu duros del reparto; que 'm fassi agutzil al noy y de mes á mes que 'm sia parroquiá, puix no ignorarán que so sabater. No demano res mes... Altres n' hi han mes exigents.

—Seréu servit, li diu lo president per treuressel de sobre.

—Donchs apa, conservars' hi. Y lo sabater s' esquitlla tot gronxantse satisfet d' haver salvat á la patria... desinteressadament, per suposat.

A mitg dia servexen la minestra als interven-tors. L' urna cau de son *trono*, per dexar lloch á la cassola del arrós y al entorn de la taula, vessat lo tinter per terra, los *protocols*, llistes, y demés endrómines damunt de 'ls assientos, los individuos de la *mesa* devoren l' arrós, saborejen els bons talls, s' extasien ab lo café y tra-guejen de 'ls licors exquisits.

Després, tornen á la *penosa* tasca y esperen tot fent el dómino, que sone l' hora sacramental de l' escrutini.

Llavors lo president fa tancar la porta y... ¡tururut dotze hores! Ningú sab lo que passa allí. No mes se sab que *fulano* ha tingut tants vots y tants altres *sutano*, 's parla de jochs de mans. d' urnes ab trampa, y fins alguns colps de baralles y disputes. Pero resulta que 'ls elegits, elegits queden y 'ls carbassejats s' estiren els cabells y se 'n tornen á casa, ab la qua entre comes.

Pero no obstant, á les primeres eleccions que venen, se tornen á presentar candidats y tornen á gastar la plata... perque 'ls tornen á derrotar.

Y dich jo: ¿Tanta constancia en volguer man-gonejar les coses municipals y tants gastos com fan els candidats pera exir regidors, no tenen mes objecte que fer felis al poble? ..

La pregunteta, com se pot veure, es bastant ignocenta.

MANXIULA.

AL CEL

A dintre del cementir
plora nineta agraciada.
L' oreig para sos remors,
quan la veu aixís plorar
devant la creu de sa mare
ab lo plorar d' infantó,
y ab la mirada d' un angel.
—¡Ay; maretta de mon cor,
vida de ma vida aymada!
jo també 'm sento morir
sense vostra hermosa guarda;
sens' tenir qui 'm done mel,
com floreta abandonada,
lo meu cor inclinaré
com la flor inclina 'l calser.
¿Donchs, per qué vareu morir,
y en la terra me dexáreu?
¡Oh si ab vos devant de Deu
pogués cantarli lloances!
Les parpelles de sos ulls,
humidetes, ja se tanquen,
en ses galtes relliscant
tota una pluja de plata.
Les aus volen endolçir
aquestes notes amargues
que la corda del dolor
extremintse les exala.

Un estol de Serafins
á la terra ne devalla,
la nina van á buscar
qu' anyora á la seva mare.
Ab la polmiga les vergens
li donen forta abrassada,
y enrere d' elles ja veu
la penyora que tant ayma.
En lo cel se n' han trobat
dos sers que 'n terra s' aymaven
no poden 'sser separats
que l' un dona vida al altre.

ANTÓN DE LES VELLERUSQUES.

CARTES DE FORA

Sr. Director de LA BARRETINA.

Campdevánol 2 de Maig 1897.

Molt Senyor meu: Espero de la amabilitat de V., se servirà insertar la present en LA BARRETINA, perque crech fer un obsequi als bons barretinayres, notificantlos que encare hi ha poblacions que tenen viva la fé y saben secundar los desitjos de son Párroco quan se tracta de honrar á Deu nostre senyor.

La esmentada població mentres altres, desgraciadament, no 's posen altre tasca que alçar teatros y llochs de diversió, ha posat tot son empenyo en construir un grandió temple, ha solemnizat la estrena del altar major y una imatge de la Inmaculada, que constituexen l' adorno més preciós del temple.

Un quinari, quins sermons digué ab eloqüencia y apostòlica unció un Rnt. P. Franciscá, prepará als habitants de aquesta parroquia, que anavan ab gran desitg á escoltar la divina paraula, no recordantse de les fatiges del treball.

Sabent també que Deu no prohibeix, al contrari vol un culto exterior y que á imitació de David devem alegrarnos, no sols ab la ánima, també ab lo cos, com recordo haber sentit de boca de nostre zelosíssim Sr. Regent en quelcuna de ses eloqüentíssimas pláticas, varem procurar ab festes cívicas manifestar aquesta alegría, alsant un imponent, arch de triumph, adornant als carrers y plassas ab arbres, ramas, flors y nombrosas llums, produhint á les vesprades un efecte sorprendent.

Al mitg dia del dissapte un repich general de campanes anunciava la proximitat de la festa, tornant altre volta ressonar en aquesta hermosa vall á las sis de la tarde convidant als dos magnífichs ajuntaments que radican en la esmentada parroquia, al Rnt. Clero, fillas de Maria y demás parroquians á reunir-se al temple per surtir ab processó uns enarbolant banderes, altres pendons y altres ab atxas per rebre á nostre Excm. Prelat que d' arribada

había de benehir la sagrada imatge colocada en un altar provisional á la entrada de la població. Al veurer á la sagrada imatge ramblejarse ab majestat d' emperatriu pels carrers entre 'ls acorts d' una música encantadora, l' entusiasme de aquells devots fills seus que l' acompanyaven, un hom no podía contenir les llágrimes, sobre tot á la entrada del temple illuminat ab més de tres cents ciris.

Després del sermó que digué l' esmentat R. P. Franciscá, orquesta y coro alternat, obsequiaren al Excm. Senyor Bisbe devant la casa rectoral ab una ajustada serenata.

La festa solemne tingué lloch lo Diumenge ab comunió general, distribuint lo pa eucaristich l' Excm. Prelat després d' una fervorosa plática. Ofici á las 10 interpretant ab molt ajust la missa del mestre Gagliero-Gio. La esmentada orquesta ab assistencia de Excm. Sr. Bisbe de mitj pontifical y de les dos corporacions municipals, qui assistiren á tots los actes relligiosos, acabant ab un solemne Te-Deum en acció de gracies.

A la tarde després del St. Rosari y Sm. Trissagi cantat, altre volta, la professó recorregué los carrers de la població acompanyant á sa divina majestat que había estat exposada en tots 'ls actes relligiosos.

Per fi de festa, coro y música novament obsequiaren al Sr. Bisbe ab una serenata, cantant un y tocant altre ab molt ajust las pessas expressament ensajadas, á la plassa, disparantse un hermosíssim castell de foch, lo que presenciava 'l Sr. Bisbe desde un terrat tocant á la plassa.

Es de esperar que la fé d' aquesta població anirá sempre en augment, servint d' exemple á quants presencien llurs heroismes.

BARRET DE RIALLES

PER TELÉGRAFÓ Y TELÉFONO

Igualada 25, á las 5:55 mitja tarde.

Acaba de celebrarse un meeting republicá encaminat á fer la coalició ó coacció?.. encare que tothom creu que porta cua electoral

Estava anunciat ab lletres de motllo que hi fora aquell gaaarrrrraán sabiás naturalista Odón de Buen y, á Deu gracies, no 'l vegerem.

Los republicans se han quedat ab un pam de nas, puig que 'l volfan fer visitar lo torrent de 'n Torras (que 's com si diguessim lo canyet) per si descubria alguna barra d' ase, qu' era lo més fácil, perque com allí la capa superficial es de galera y no 's pot fer lo clot fondo, per ser forta, moltes vegades quedan les quatre potes per colgar.

Finí la festa ab un tip... ¿Que?... No d' ase.

UN QUE NO 'L CONVIDAREN.

A UNA MOSTASSA

Lo semi sabi y esquilat Roch,
llegeix articles d' En Roca y kuch;
mes á mi 'm sembla que hi entén poch
perque diu sempre que hi troba such,
pro no 'l sap veure com juga a cuch,
ni sap compendre que fa son joch
xuclant los céntims d' algún palluch...
y aixís ell la olla fa bullí al foch
pintant molts frares ab un trabuch.

PILAQUENOMVEUS.

En una reunió:

No sabent un caballer com entrar en conversa ab una senyoreta, aprofitá la ocasió de haverse parat un mosquit en el trajo de la jove.

—Adverteixo á V., senyoreta,—li digué—que te aquí un animal.

—No sé;—contestá la noya—no veig mes que á vosté.

SOLÁ REYNATSAC.

Un pare á son fill.

—¿Quin ofici t' agrada més, noy?

—Per mi, digué, m' agradaría sé d' aquells que fan calendaris.

—¿Per qué?

—Perque axí com ells nó mes hi posan un diumenge á la setmana, jo n' hi posaría tres ó quatre y d' aquest modo hi hauría mes festes.

TRENCA-CLOSCAS

XARADA

Pronóm personal es prima,
una vocal es la dos
y 'l tres, de LA BARRETINA
n' es un colaborador;
terça dos es nom de dona
y un nom d' d' home n' es lo tot.

XIRIBIRIBICH.

LOGOGRIFO NUMÉRICH

1 2 3 4 5 6 Nom de un general.
1 3 2 5 6 Moltes cases ne tenen.
1 6 2 3 Cosa rodona.
5 6 2 Verdura.
2 3 Nota musical.
4 Consonant.

CONVERSA

—Te recordas, Geroni, de aquell gall que vem matá?
—¿Ahón?
—Allá baix lo palle
—Ja me 'n recordo, es veritat ¿y qué vols dir ab axó?
—Te vull dir que si anirém á menjarne un altre allá
hont havém dit els dos.

UN CANTANT MUT.

(Les solucions en lo número vinent.)

Solucions als Trenca-closques del número passat.

Xarada: Mi-si-si-pi.

Geroglífich: Com més imprentas mes llettras.

Creu numérica: Mariano.

Targeta: Palausacosta.

CORRESPONDENCIA

Sessot Nirgelep: No hi cap y es llástima.—Un barretinayre Voltreganés y J. G.: Miraré si la setmana que ve.—Andreu Mana: Anirá.—Qua de gall: Dexis de ques y fassiho millor.—Antón E. Ferrán: Ne triaré alguna.—J. Nori: Publicaré la prosa.—Xiribiribich, M' estranya lo que diu de les cartes.—Escanya veyes: Molt be.—Moysés Alujas y C.ª: No publicuem sinó poesíes originals.—A. Sió: Molt be.—Cler y Cal, Joanet Puig: Está be, però... veurém.—Emili Adzerol: No va be més que 'l principi.—Salón: Ho retocarém perque s' ho val.—Ilime Laucsap: Celebrém la tornada.—J. C. E.: Molt be.—Un Soldat de caballeria de Marina: Va be.—B Ramentol: Lo d' aquesta setmana dexemho córrer.—Emili Lladós: Amiguet, ha de comptar millor les sílabes.—Antón Carrasca: No fa per casa.—Cames de fil: Torniu á probar.—Angel del Opol: Lo que V. 'ns envia no fa per casa.—Un aprament: ¡Noy, molt be! aplicat força y aviat serás fadrí.—Un apotecari ab nas: No es Ana, qu' es Agna y á la targeta falten dos lletres; ¿que li fa sombra lo nas?—Modest Gual: Bueno, vaya.—Bufa: Dispensi, pro aquesta vegada no ha bufat prou be.—Eneri: Aprofitaré lo millor.—Sanperench: S' ha salvat una conversa.—Barceloní: Sortirá un dia que no sia de nit.—Sr. Pis Pas: No va pas.—P. Tarsi y Galcerán: No li diré desseguida, però quecóm anirá.—Pardal novell: ¡Ay! carat! no 'ns agrada prou.—Un pí d' aprop Reixach: Aceptat.—Carmeta de Perafort: Anirá soleta la targeta ¡pobreta!—Un cantant mut: Una altra vegada pot ser tindrà més veu.—Una esquella reventada: Donchs, fill, espera malament; no va.—Noy de Tarragona: Publicaré un geroglífich perque no digui.—Emuaj y C.: Insertaré la xarada.—Un gat escuat: ¡Marramau!—Encara que sien de Vich no 's fan molta por los inglesos.

Acava de publicarse

A TOCH D' ESQUELLA

ensaig dramátich en un acte y en vers catalá
d' En Joseph Avril Virgili.

Preu UNA pesseta.

Se ven en aquesta Administració.

Estampa LA CATALANA. Dormitori de Sant Francesch. 5.